

[Køpke Christensen]

har alt for mange arbejdsløse efter Fremskridtspartiets opfattelse. Det er tragisk for dem, der er i den situation, men på de nuværende præmisser er der desværre ikke det tilstrækkelige antal arbejdspladser, og derfor vil arbejdsgiverne efter vores opfattelse til stadighed kun beholde den bedste arbejdskraft. Jeg tror ikke, at en arbejdsgiver vil afgive en dygtig medarbejder i 16-32 uger til fordel for skolebænken, selv om den pågældende arbejdsgiver kan få økonomisk støtte ved at antage en udefra kommende langtidsledig.

I øvrigt synes jeg, at regeringen tidligere har udtalt, at man også kan lære noget ved ikke at sidde på en skolebænk, og jeg tror nok, De Radikale skulle lytte lidt til regeringen på det område, for det er efter Fremskridtspartiets holdning korrekt. Man kan lære kolossalt meget også ved at være på en arbejdsplads. Jeg tror virkelig, at der er mange virksomheder, der har svært ved at undvære en god arbejdskraft. En, der er vant til at være på det pågældende område i virksomheden og udfører et godt arbejde, er svært at undvære efter vores opfattelse.

Når det drejer sig om den ledige, der kan få det pågældende arbejde, hvor en arbejdsgiver eventuelt afgiver den fastansatte, så tror jeg afgjort, at hele gejsten og interessen for at komme i beskæftigelse i en periode, når man har været langtidsledig og man ved, at det kun er en kort overgang, kan ligge på et meget lille sted, og det særlig fordi vedkommende jo ikke kan se lys forude. Der er for de flestes vedkommende kun arbejdsløshed at komme tilbage til.

Vi hører i disse tider så meget om fra visse politiske sider, at man skal have et værdigt job, og selv om det er i gåseøjne, så skriver man også i bemærkningerne til lovforslaget om »en rigtig beskæftigelse«. Jeg ved ærlig talt ikke, om det er den tankegang om at have et værdigt arbejde, der ligger til grund for dette forslag, men efter Fremskridtspartiets mening er det ene job ikke finere end det andet; der er brug for alle arbejdsområder i samfundet. Der er forskel på individer, også hvad dygtighed angår, f.eks. når man taler om det boglige, og derfor kan alle ikke blive lige veluddannede, men selv om man ikke er veluddannet, er man alligevel en brik i samfundet, når man taler om arbejdspladser, en brik, som ikke kan undværes, uanset om det er på det ene eller det andet felt.

Mennesker på arbejdspladserne med en kort uddannelse kan efter vores opfattelse være lige så tilfredse som andre med længere og højere uddannelse. Jeg tror, man skal passe på, at man ikke oppisker en stemning hos de kortuddannede, som går ud på, at de skulle være mindreværdige, det er ganske urigtigt og ganske urimeligt. Arbejdsmanden er uundværlig, advokaten er uundværlig, og hver især har et værdigt job efter Fremskridtspartiets opfattelse.

Som nævnt mener vi, at dette forslag slet og ret burde hedde betalt frihed til uddannelse. Det, det handler om, er at få nedbragt omkostningsniveauet og ikke at øge erhvervslivets omkostninger med deraf følgende flere arbejdsløse. Det er ikke den vej, vi skal gå, vi må have flere i beskæftigelse, og når vi giver gode vilkår for erhvervslivet, så bliver der altså også mulighed for virksomhederne for selv at afsætte midler til videreuddannelse. Det er den vej, vi skal.

Fremskridtspartiets holdning er, at det ideelle ville være, at staten ikke støttede erhvervslivet med tilskud af nogen art, for som sagt klarer det sig bedst selv.

Jeg havde flere bemærkninger, men jeg skal komme ind på dem senere.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Til hr. Køpke Christensen skal jeg oplyse, at det såmænd ikke gjorde Socialdemokratiet noget, hvis forslaget hed »betalt frihed til uddannelse« – nu er det jo ikke os, der har fremsat forslaget, men det kunne vi i hvert fald støtte.

Jeg kunne godt tænke mig at stille hr. Køpke Christensen et spørgsmål, selv om det måske er lidt spild af tid: Jeg bliver lidt overrasket, når jeg hører Fremskridtspartiet, når vi diskuterer uddannelse og arbejdsmarkedspolitik, si-ge, at dette er et dårligt forslag, det er en lappeløsning, og vi kan ikke bruge det til noget, når det kun er 16-32 uger. De gange, der har været forslag her i Folketinget om længerevarende uddannelser, har Fremskridtspartiet også stemt imod med den begrundelse, at det kunne de ikke bruge til noget.

Så siger hr. Køpke Christensen, at en arbejdsgiver ikke vil være interesseret i at give den bedste arbejdskraft fri. Jeg vil godt spørge hr. Køpke Christensen, om han ikke mener, at